

Лекція 15. Штучне хутро

Зміст

1. Характеристика, призначення видів штучного хутра.

Штучне хутро – це текстильний виріб, отриманий на ткацькому верстаті, на трикотажних, в'язальнопрошивних, спеціальних каракулеукладальних машинах.

Штучне хутро має гарний зовнішній вигляд, хороші теплозахисні властивості, легке, стійке до зношування, відносно недороге. Його виробляють з вовняної, бавовняної пряжі, натурального шовку, штучних синтетичних волокон. За способом виробництва розрізняють штучне хутро ткане, трикотажне, накладне, тафтингове.

Ткане штучне хутро виробляють на ткацьких верстатах ворсовим переплетенням, застосовуючи двоплосковий спосіб. Ґрунтом служить бавовняна пряжа, а ворсовою основою є штучні, синтетичні нитки. Залежно від висоти, забарвлення, щільності ткане хутро має різне застосування: хутро зі щільним пружним синтетичним ворсом використовують для пальт, пончо, шуб і головних уборів; хутро з гладким віскозним ворсом – як утеплювальну прокладку. За забарвленням і обробкою хутро буває гладкофарбованим, з вибивним рисунком, з аерографним фарбуванням кінців ворсу, зі сийким укладанням ворсу, з водовідштовхувальною обробкою тощо. Для підвищення пружності та поліпшення теплозахисних властивостей деякі види тканого хутра дублюють тонким шаром поролону.

Трикотажне хутро виготовляють способом ув'язування в петлі ґрунту (трикотажного полотна) пучків волокон із чесаної стрічки або способом вив'язування ґрунту з одночасним формуванням плюшевих петель. Переважно при виготовленні трикотажного хутра використовують синтетичні волокна та їх суміші. Для імітації остьового, пухового волоса застосовують волокна різної довжини, лінійної густини, різного ступеня збігання. Внаслідок термообробки штучного хутра частина волокон значно зсідасться і

утворює пуховий прошарок, а друга частина волокон, яка не збігається, утворює осьовий прошарок. З метою закріплення ворсу, зменшення розтяжності хутра трикотажу основу приклеюють латексами. Штучне хутро на трикотажній основі нагадує натуральні види хутра – цигейку, котик, норку, ондатру, лисицю тощо. Використовують це хутро для виготовлення верхнього одягу, комірв, головних уборів. Недоліком його є збільшена маса і значне подовження, що зумовлює деформацію окремих деталей одягу, недостатню пружність. Суха хімічна чистка в дихлоретилені та трихлоретилені руйнує наіритовий латекс з виворітного боку, внаслідок чого збільшується розтяжність хутра і випадає ворс.

Накладне штучне хутро виготовляють методом приклеювання ворсової нитки (синельки) до бавовняної тканини ізобутиленовим клеєм. Цим способом отримують штучний каракуль і смушок. Штучний каракуль виробляють здебільшого чорного кольору, поверхневою густиною 770...1050 г/м². штучний смушок – переважно світло-сірого кольору, завитки його більш м'які та розсипчасті, ніж у штучного каракулю, з поверхневою густиною 387...725г/м². Штучний каракуль використовують для виготовлення комірв, головних уборів, манто, а штучний смушок – для дитячих і жіночих пальт, напівпальт, пончо, головних уборів. Недоліком накладного штучного хутра є низька морозостійкість клею, порівняно велика поверхнева густина, збільшена жорсткість і можливість відклеювання волокнистого прошарку.

Тафтингове штучне хутро отримують в результаті таких основних операцій: прошивання ґрунту (тканина, трикотажне полотно) ворсовою пряжею або нитками і отримання матеріалу з ворсовим покриттям; нанесення на виворітний бік ґрунту сполучних речовин для закріплення ворсових пучків; фарбування або вибивання ворсової поверхні; кінцева обробка (стриження, розрізання). Це хутро застосовується у швейному виробництві здебільшого в якості підкладкового утеплювального матеріалу.